

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΙΣΛΑΜ, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αδιέξοδο

Τάσος Συμεωνίδης

(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)

Publication date: 11 June 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Κοινό μυστικό της ελληνικής μεταχουντικής πραγματικότητας είναι η εθελουφλία μέχρι πλήρους άρνησης της αλήθειας. Τα αποτελέσματα τα γνωρίζουμε όλοι. Το πρόσφατο τραγικό απόγειο της αποκοπής από την πραγματικότητα ξεκίνησε τον Απρίλιο του 2010 στο Καστελόριζο. Έκτοτε, η «δυνατή Ελλάδα» παραμένει βυθισμένη σε λήθαργο, πενία, κατάθλιψη, και απελπισία.

«Ανήκομεν» πλέον στην Ευρώπη ως δουλοπάροικοι και ουχί ως «εταίροι». Και, κατά γενική ομολογία, «η Ελλάδα των ονείρων μας» είναι πια ο πλέον ανασφαλής και εύθραυστος κρίκος της ημικαταρρέουσας ευρωπαϊκής αλυσίδας.

Εν τω μεταξύ, η ισλαμική τρομοκρατία έχει κηρύξει τον πόλεμο στην Ευρώπη σφαγιάζοντας και ρημάζοντας αθώους «όποτε λάχει».

Πολυαίμακτες βάρβαρες επιθέσεις από μανιακούς «πιστούς» μαχαιροβγάλτες αφήνουν πίσω τους τραγωδίες, τάφους, απελπισία, και φόβο.

Οι κατ' όνομα μόνο ηγέτες της ευρωπαϊκής «οικογένειας», μια άχρωμη ομάδα άκληρων ανδρικήλων, χωρίς ιδιαίτερες ανησυχίες για το αύριο, παραπαίουν προσπαθώντας να κατευνάσουν την ισλαμική μανία και συγχρόνως καταδιώκουν αυτούς που προσπαθούν να προστατεύσουν την χώρα τους, τις οικογένειες τους, και τις κοινωνίες τους.

ΤΖΙΧΑΝΤ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗ

Η πρόσφατη τραγωδία στην Βρετανία κατέδειξε το καίριο, και εν πολλοίς τραγελαφικό, κενό ασφάλειας που υπονομεύει καθημερινά την άλλοτε κραταιά Αλβιόνα -- κενό που δημιουργήθηκε και συντηρείται από μια παράδοση *στρατηγικής μαλθακότητας και πολιτικής ατολμίας*.

Τα χαρακτηριστικά αυτά έχουν μολύνει όλα τα δυτικοευρωπαϊκά κράτη που έπεσαν στην παγίδα της μαζικής μετανάστευσης αλλοφύλων στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια. Ακόμη χειρότερα, ακολούθησε η παροχή πολιτικού ασύλου σε αφρό-ασιατικά κύματα με ελαστικά (ή ελάχιστα) κριτήρια αποδοχής.

Κατάσταση παρόμοια με της Βρετανίας επικρατεί σε όλες τις «προηγμένες» χώρες του Βορρά. Γαλλία, Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο, και σκανδιναβικές χώρες ταλανίζονται από την άκαρπη προσπάθεια να εξευμενίσουν το εγκατεστημένο μουσουλμανικό στοιχείο, ηθελημένα αγνοώντας ότι είναι ο **περιχαρακωμένος επωαστήρας** των φανατικών δολοφόνων που κυκλοφορούν μεταξύ μας, και να φιμώσουν όσους τολμούν να κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου.

Οι υπηρεσίες των χωρών αυτών κατέχουν στοιχεία για **δεκάδες χιλιάδες** υποψήφιους «μάρτυρες» του Αλλάχ, αλλά είναι αλυσοδεμένες από τον κρετινισμό της πολιτικής ορθότητας, την ατομία, και τον εθισμό στο όργιο της νομικής αχλής των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ελέω ΕΕ εις βάρος της **πραγματικής ασφάλειας και της ζωής των αθώων και ανύποπτων θυμάτων.**

Η κατάσταση των ΜΜΕ είναι πολύ χειρότερη. Πυρετός νεοδογματικής γλωσσικής καθαρότητας έχει επιβάλει αυστηρή αυτολογοκρισία περί το Ισλάμ και τους ισλαμικούς τρομοκράτες.

Οι ειδήσεις των σφαγών περνούν πρώτα από αγωνιώδες λεκτικό πλυντήριο. Οι πρώτες «αναλύσεις» δεν κάμπτονται ποτέ μπροστά στα εξόφθαλμα: ο μαχαιροβγάλτης είναι μάλλον «διαταραγμένος»· οι πρώτες πληροφορίες δεν δείχνουν τρομοκρατία· η αστυνομία διστάζει να ανακοινώσει ότι ο δράστης ούρλιαζε «αλαχού ακμπάρ» (ο θεός είναι μεγάλος) καθώς έσφαζε τα θύματα· ορθόφωνοι «αναλυτές» κόπτονται κατά της «ισλαμοφοβίας» και της «μισαλλοδοξίας» που **αυτές ωθούν λογικά** σε τρομοκρατικές επιθέσεις τους «πιστούς» οι οποίοι, όπως ανακύπτει σχεδόν αμέσως, αλώνιζαν χρόνια στις γειτονιές τους εκφράζοντας την αηδία τους για την δυτική κοινωνία και το άσβεστο μίσος τους για τους «άπιστους».

Η αναφορά των λέξεων «Ισλάμ» και «Αλλάχ» υφίσταται σταλινική λογοκρισία (βλ. π.χ. πρόσφατο παράδειγμα από BBC [εδώ](#)). Το ψαλίδι ή το κραγιόνι του λογοκριτή (τώρα πια «ηλεκτρονικό») εξουσιάζει απολύτως και τα social media -- όπου οργιάζουν η αχαλίνωτη γλώσσα των φανατικών μουλάδων και το μουσουλμανικό μίσος που όμως απολαμβάνουν ανεμπόδιστα τα αγαθά της «ελευθερίας του λόγου» και προστατεύονται απολύτως από τους διαχειριστές των μέσων. Όποιος όμως τολμήσει ανάρτηση με «ισλαμοφοβικό» περιεχόμενο διακινδυνεύει, εκτός από την άμεσο αναστολή του λογαριασμού του, εμπλοκές με την αστυνομία.

Εν ονόματι της θρησκευτικής ελευθερίας, εκατοντάδες τεμένη, τα οποία έχουν μετατραπεί σε σχολές τρομοκρατών, λειτουργούν φρουρούμενα από τις δυνάμεις ασφαλείας των χωρών εναντίον των οποίων απεργάζονται τρομοκρατικές φρικαλεότητες.

Στο Λονδίνο, ένας πακιστανικής καταγωγής μουσουλμάνος [δήμαρχος](#), γνωστός για το [φιλικό παρελθόν](#) του με ισλαμιστές τρομοκράτες, κάνει αδιάντροπα μαθήματα στον κόσμο μέσω Twitter για το πώς πρέπει όλοι να αποδεχτούν την ισλαμική τρομοκρατία ως «το καινούργιο νορμάλ» και να συνεχίσουν την καθημερινότητα τους περιμένοντας καρτερικά την επόμενη σφαγή

(Από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού, η ηττημένη κα Κλίντον υποστηρίζει τον φιλό-ισλαμιστή δήμαρχο [προτιρόποντας](#) μας να «καταλάβουμε» τους τρομοκράτες και τις κουλτούρες τους, περιλαμβανομένων και των διατροφικών τους συνηθειών, και να αποφύγουμε την εκκόλαψη «φόβου» και την εκμετάλλευση της «τραγωδίας για το πολιτικό κέρδος»).

Η Ευρώπη, υπό την ηγεσία της αχρώμου κας Μέρκελ, γνωστής για τις επιτυχίες της στην καταπολέμηση της παράνομης μουσουλμανικής μετανάστευσης και της προστασίας των γερμανικών συνόρων, είναι *αιχμάλωτη της ηττοπάθειας και των φτηνών λεκτικών τσιρότων μπροστά την επέλαση των «μαρτύρων».*

Οι αλλεπάλληλες σφαγές δεν κινητοποιούν κανέναν και τίποτε: μπουκέτα και σημειώματα «δεν σας ξεχάσουμε ποτέ» στον τόπο των σφαγών· σιωπηλές διαδηλώσεις «ειρήνης» με αναμμένα κεριά· συνάξεις με το αφελέστατο και ηττοπαθές σύνθημα «η ζωή μας δεν αλλάζει, θα συνεχίσουμε όπως πρώτα» κ.λπ. κ.λπ. Όμως, όπως εύστοχα παρατήρησε ένα πρόσφατο δημοσιογραφικό [σχόλιο](#), μ' αυτό τον τρόπο «Η Δύση αμύνεται με λούτρινα αρκουδάκια».

ΕΛΛΑΔΑ: ΒΑΡΥΚΙΝΗΤΟΣ ΕΙΚΟΝΙΚΗ «ΕΠΙΦΥΛΑΧΗ»

Η ελληνική εθελotuφλία αναγνωρίζει επιδερμικά κα μόνο τους τεράστιους κινδύνους που ενέχει το ισλαμικό αμόκ. Καμιά από τις μέχρι σήμερα ευρωπαϊκές εμπειρίες δεν την έχει πείσει ό,τι πρέπει να δράσει **επιθετικά** για να αποφύγει τα χειρότερα που караδοκούν.

Σε πλήρη αρμονία με τους ευρωπαίους «προοδευτικούς», που συστηματικά υπονομεύουν τις κοινωνίες τους με «οικουμενικά δικαιώματα», χάρτες για τον ανθρωπισμό, και την επιβολή της «πολυπολιτισμικότητας» ως του μέτρου της σωτηρίας του κόσμου, το ελληνικό επίσημο «κράτος» αποφεύγει σαν την πανούκλα οιαδήποτε επίμοχθη προσπάθεια αποτροπής που κρίνεται ότι θα θίξει τους «πιστούς» και προ πάντων τους γηγενείς πεμπτοφαλαγγίτες «αλληλέγγυους» συνοδοιπόρους τους.

Επειδή σήμερα λόγος μυθολογικός πολύς διαχέεται από κυβέρνηση για την «θύελλα επενδύσεων» που μας περιμένει στην γωνία καθώς απομακρύνεται (!) η κρίση (ενώ στην πραγματικότητα «Η κατάρρευση παραμένει θέμα χρόνου»), θα επαναλάβουμε για την **χιλιοστή φορά** ότι εσημερία (έστω και με τα «αναδομημένα» ελληνικά κριτήρια της εθνικό-οικονομικής διάλυσης) **δίχως εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια δεν υπάρχει.**

Η ανάγκη για αποτελεσματική εσωτερική ασφάλεια όμως δεν έγινε **ποτέ αποδεκτή ως ιδέα από όλες ανεξαιρέτως τις μετά-χουντικές κυβερνήσεις.** Οι λόγοι ήσαν πολλοί, όπως:

- Η ταχύτατη άνοδος της Αριστεράς και η επικράτηση της «σοσιαλιστικής» (διάβασε σταλινό-κομμουνιστικής) ιδεολογίας και ξυλόγλωσσας·
- η απάθεια όλων των «κοινωνικών εταίρων» μπροστά στην εσωτερική πολιτική τρομοκρατία και η ακόμη πιο προκλητική ανοχή για όλες τις μορφές αναρχοτρομοκρατικής πεζοδρομιακής βίας των «γνωστών αγνώστων», που έχει μεταβάλει την Αθήνα σε μικρογραφία Βαγδάτης·
- η προσέγγιση σε επίπεδο διεθνών σχέσεων με οντότητες διεθνούς τρομοκρατίας εν ονόματι της «λευτεριάς των λαών»·
- και η ως εκ τούτων δημιουργία μιας ατράνταχτης παράδοσης ακραίας ανοχής της βίας, πολιτικής δειλίας, διοικητικής αναρχίας, και παραλυτικής διστακτικότητας μπροστά στην ανάγκη για προστασία του πολίτη.

Μπροστά στην ισλαμική τρομοκρατία, η Ελλάδα είναι πρακτικά άοπλος. Η μεταχουντική «πολιτική πρόοδος» έπαιξε καίριο ρόλο.

Από την εποχή των εναγκαλισμών Σιδερένιου και Αραφάτ, με τις κορώνες περί «μαχητικής υποστήριξης της πάλης για λευτεριά του παλαιστινιακού λαού»·

μέχρι τις παπανδρεϊκές «αδέσμευτες» πρωτοβουλίες «ειρήνης των λαών» σαν εκείνη την συνάντηση Μιτεράν-Καντάφι στην Κρήτη·

την μονίμως ελαστική αντιμετώπιση της διακίνησης, και την σιωπηρή υποβοήθηση, «μαχητών» μουσουλμανικών τρομοκρατικών οργανώσεων μέσω Ελλάδος·

την απαράδεκτη ανοχή των αδιάκοπων τουρκικών υπονομεύσεων στην Θράκη με μηδαμινή ελληνική αντίδραση·

την αδικαιολόγητη ανοχή προς τους πεμπτοφαλαγγίτες «αλληλέγγυους» και τις δραστήριες ανθελληνικές ΜΚΟ των αοράτων κονδυλίων του ΥΠΕΞ επί ΓΑΠ που συνεχίζεται αμείωτη μέχρι σήμερα·

και μέχρι την κακοσυστημένη παρωδία της ανέγερσης τζαμιού στην Αθήνα, με την Ελλάδα ραπιζόμενη από την ΕΕ και τους υπερατλαντικούς της συμμάχους για την αποστασία της από την **υποχρέωση** καλοπιάσματος του Ισλάμ,

η «κοιτίς της δημοκρατίας» είναι και θα είναι ξυπόλητη στ' αγκάθια.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ;

Τίποτα απολύτως δεν μπορεί να γίνει χωρίς πνεύμα **μάχιμης αποφασιστικότητας** που γενικά δοκιμάζεται και φυτοζωεί και στην υπόλοιπη Ευρώπη με τα λούτρινα αρκουδάκια.

Η μεταχουντική Ελλάδα έχει αναπτύξει ισχυρότατες ανοσοποιητικές *αντιστάσεις στις έννοιες «εθνική άμυνα» και «εσωτερική ασφάλεια»*. Η πρώτη αποτελεί αντικείμενο ενός άλλου σχολίου. Η δεύτερη οριοθετείται από τις εξής βασικές αγκυλώσεις:

- Η Αριστερά, αλλά και πολλοί εύκαμπτοι κατ' όνομα «συντηρητικοί», έχουν *δαιμονοποιήσει* μεταχουντικά την ιδέα της δημόσιας τάξης και εσωτερικής ασφάλειας.
- Κάθε κράτος έχει τελικώς τις υπηρεσίες ασφαλείας που του αξίζουν. Η δαιμονοποίηση έχει απτές επιδράσεις στην ποιότητα των ελληνικών αστυνομικών δυνάμεων.
- Επιπλέον, η γενικότερη αναρχία του δημόσιου τομέα παρεμβάλλεται κι αυτή με τις δικές της δομικές και διοικητικές επιδράσεις.
- Το αποτέλεσμα είναι δυνάμεις επιβολής του νόμου και υπηρεσίες παρακολούθησης και συλλογής πληροφοριών με χαμηλό ηθικό και συχνά ελλιπή επαγγελματική κατάρτιση.
- «Η ιδεολογική τύφλωση του αριστερισμού, ο πολιτικός αναλφαβητισμός του συνδικαλιστή και η νοοτροπία του μαθητή - καταληψία» που διακατέχουν την σημερινή κυβέρνηση προσθέτει στο ήδη αδιέξοδο και αφήνει ελάχιστα περιθώρια για βελτιώσεις, έστω και της τελευταίας στιγμής.
- Η γενική και μόνιμη υποχώρηση του κράτους μπροστά στην καθημερινή βία (εμπρησμός μέσω μεταφοράς, το εγκληματικό γκέτο των Εξαρχείων, η μόνιμη κατάληψη του Πολυτεχνείου από συμμορίες, οι ξυλοδαρμοί καθηγητών και φοιτητών, κ.λπ.) δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το επίπεδο κυβερνητικής «αποφασιστικότητας» σε περίπτωση π.χ. επανάληψης του Δεκεμβρίου 2008, αυτή τη φορά με πιθανούς πρωταγωνιστές «απελπισμένους» «παράτυπους μετανάστες» σε αγαστή συνεργασία με το «αντιφασιστικό κίνημα» και τους συνήθεις εμπρηστές, λεηλάτες, περιθωριακούς, ληστές, και «ανένταχτους» των αριστερών μορφωμάτων.

Σε καθαρά πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο, απαραίτητο για την θωράκιση της χώρας απέναντι στην ισλαμική τρομοκρατία, η «ισχυρή Ελλάδα» είναι και πάλι σε δύσκολη θέση.

Οι μεν «δημοκρατικές δυνάμεις», μετά την εξαφάνιση του Πασόκ, αποτελούν συνονθύλευμα ημισυνταξιούχων και ενεργών μαρξό-αριστεριστών, πεζοδρομιακών, ersatz σοσιαλδημοκρατών, αντιμπεριαλιστών, και παντοειδών άλλων θαυμαστών των τριτοκοσμικών δικτατοριών, που όμως έχουν ακριβά γούστα και καταναλωτικές συνήθειες αλλά ανύπαρκτες αντιστάσεις στην διάβρωση της χώρας.

Οι δε δήθεν «συντηρητικοί», με λάβαρο τους το «ευρωπαϊκό τόξο», αποτελούνται από διάφορους χλιαρούς τύπους, οι οποίοι είναι «αμετακίνητοι» στην φαντασιόπληκτη επιμονή τους για την παραμονή της Ελλάδας «στον σκληρό πυρήνα της Ένωσης».

Στους τελευταίους πρέπει να προστεθούν οι αποφασιστικοί «νεοφιλελεύθεροι» οπαδοί της «οικονομίας της αγοράς» με «στοχεύσεις» παντελώς εκτός της σκληρής πραγματικότητας διατυπωμένων στο δικό τους ακαλαίσθητο ιδιαίτερο ξυλόγλωσσο ιδίωμα.

ΠΟΙΟΣ (ΚΑΙ ΠΩΣ) ΘΑ ΜΑΣ ΦΥΛΑΞΕΙ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ;

Φυσικά ούτε η Frontex, ούτε η Europol, ούτε η Μέρκελ, ούτε οι Βρυξέλλες, ούτε γενικώς οι δυτικοί «φίλοι και σύμμαχοι», που αλλεργικά πάντοτε αντιδρούν στις ωχρές ελληνικές προσπάθειες αντιμετώπισης την τουρκικής (ισλαμικής πλέον) απειλής, θα το πράξουν.

Οι «εταίροι» μας της ΕΕ, με περισσή απάθεια και ψυχρή λογική, μετέτρεψαν την Ελλάδα σε *μάντρα απόθεσης ανεπιθύμητων μέσα σε τρεις μήνες* επιβάλλοντας το κλείσιμο των συνόρων μας -- και επιπλέον, με την ίδια απάθεια, ανακοίνωσαν ότι πρέπει να αρχίσει η επιστροφή «παράτυπων» στην Ελλάδα με βάση το άθλιο Δουβλίνο.

Βεβαίως, οι απαξιοτικές και εχθρικές αυτές πράξεις δεν έκαμψαν το ηθικό των «ευρωπαϊστών» μας που εξακολουθούν να σαγηνεύονται από, και να διαλαλούν την, «αμεσότητα της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης».

(Η απώτατη ειρωνεία μάλιστα προσωποποιείται από τον Έλληνα επίτροπο μετανάστευσης της ΕΕ που με την γνωστή του τηλεοπτική άνεση μεταδίδει τα «ενωσιακά» διατάγματα στους ταπεινούς παραλήπτες της Αθήνας).

Δεν μας μένει τίποτε άλλο λοιπόν πλην μιας προσπάθειας να δημιουργήσουμε όπως-όπως ένα πλέγμα στοιχειώδους άμυνας ως εξής:

Πρώτον, άμεση εκκαθάριση των παράνομων «ευκτήριων οίκων» ισλαμικής λατρείας με σύλληψη και απέλαση αυτών που τους συντηρούν.

Δεύτερον, με κάθε θυσία αποθάρρυνση της παράνομης μετανάστευσης με ανακοινώσεις τύπου στις χώρες προέλευσης (όπως έχουν [κάνει](#) στο παρελθόν ορισμένοι ευρωπαίοι) και μέσω των social media με αναρτήσεις που θα περιγράφουν με τα μελανότερα (δηλαδή, με τα ειλικρινέστερα) χρώματα την κατάσταση «προσφύγων» και «παράτυπων» στην Ελλάδα.

Τρίτον, δημιουργία ειδικού οργάνου συλλογής και διαχείρισης πληροφοριών για την αντιμετώπιση της ισλαμικής τρομοκρατίας, στελεχωμένου από την αστυνομία, τις υπηρεσίες πληροφοριών, και τις ένοπλες δυνάμεις, που θα έχει ως κύρια αποστολή την εντατική συνεργασία με ξένες υπηρεσίες πληροφοριών.

Τέταρτον, συγκρότηση μυστικής ενόπλου ειδικής δύναμης αμέσου επεμβάσεως για την εκμετάλλευση πληροφοριών σχετικών με την παρουσία φανατικών μουσουλμάνων σε ελληνικό έδαφος και την άμεσο εξουδετέρωση τους.

Πέμπτον, ίδρυση ειδικού εισαγγελικού/δικαστικού οργάνου, με βάση παρόμοια όργανα που λειτουργούν σε ευρωπαϊκές χώρες, για την ταχεία εκδίκαση, χωρίς ακροατήριο, υποθέσεων παράνομης εισόδου με σκοπό ισλαμικής τρομοκρατικής δραστηριότητας.

Έκτον, υπερένταση προσπαθειών για την σύλληψη τρομοκρατών ανταρτών του ISIS που «λιμνάζουν» στην Ελλάδα προσπαθώντας να επιστρέψουν σε ευρωπαϊκές χώρες.

ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ;

Προ ημερών, γνωστός δημοσιογράφος-σχολιαστής [έγραφε](#) ότι η Ελλάδα πρέπει να διεκδικήσει ρόλο στην απόπειρα της Ευρώπης να δημιουργήσει κοινό αμυντικό σχεδιασμό, με απώτερο στόχο τον Ευρωστράτο, πιεζόμενη από την αποθαρρυντική τακτική Τραμπ σχετικά με το ΝΑΤΟ. «Για να φτάσουμε, όμως, εκεί,» επεσήμανε ο σχολιαστής, «θα πρέπει να διεκδικήσουμε και να εξασφαλίσουμε στρατηγικό ρόλο στον στενό πυρήνα της Ευρώπης».

Δυστυχώς, ο σχολιαστής μας δεν έχει συμπεριλάβει στο σκεπτικό του το *πώς* μια Ελλάδα κατάδικος του χρέους και δούλος κωπηλάτης -- με υπογραφή και βούλα *όλων ανεξαιρέτως των πολιτικών δυνάμεων της χώρας* -- θα «διεκδικήσει» κάτι, έστω και παραμικρό, στην παροιμιώδη αίθουσα όπου διαγωνίζονται τα ευρώ-παχύδερμα που δεν της δίνουν την παραμικρή σημασία πλην των στιγμών κρίσης του «συστήματος», το οποίο πρέπει να διασωθεί πάση θυσία. Και η θυσία και το αίμα δεν θα είναι ποτέ των παχύδερμων, αλλά της «τιμίας» πλην [αποχυνωμένης](#) Ελλάδος ως ήδη γνωρίζουμε, αλλά δεν θέλουμε να το παραδεχθούμε.

Επίσης, ολίγα εν κατακλείδι επί των περί τον ευρωπαϊκό «άξονα» και πώς αυτός υποτίθεται ότι θα μας διασφαλίσει διαχρονικώς (και από την ισλαμική τρομοκρατία).

Όσοι «ευρωπαϊστές» πανηγύρισαν προχθές για την νίκη του γεροντοφίλου Μακρόν, και σήμερα για την ελπίδα εξουσίας του μαρξιστολενινιστή και [θαυμαστή](#) του ποινικού IRA, όπως και των [Χαμάς και Χιζμπολά](#), Κόρμπυν, αποτυγχάνουν δραματικά στις «αναλύσεις» τους περί αναζωογονήσεως και ευθυπορίας της ασθμαίνουσας «ένωσης» υπό την ηγεσία του υποτίθεται νέου αυτού αίματος των Μακρόν-Κόρμπυν.

Ο μεν Μακρόν, γνωστός [υποτελής](#) της Μέρκελ, είναι ένθερμος οπαδός τους «βαθέματος» της ΕΕ, δηλαδή της *ανεξέλεγκτης επέκτασης των ολοκληρωτικών της δομών*, η οποία θα ενδυναμώσει τα κύματα λαϊκής αντίστασης σε όλη την ήπειρο· ο δε Κόρμπυν φαίνεται ότι κακώς προσελκύει τους «ευρωπαϊστές», οι οποίοι μάλλον δεν γνωρίζουν τις διαθέσεις του για το «ευρωπαϊκό πείραμα» που είναι [απορριπτικές](#).

Όσο για την ισλαμική τρομοκρατία, και την επέκτασή του ισλαμισμού στην Ευρώπη, η εκλογή και των δύο αποτελεί μια ακόμα τραγική οπισθοδρόμηση για τις διστακτικές και αναποτελεσματικές προσπάθειες αντίστασης στους φανατικούς δολοφόνους: ο μεν γάλλος είναι άχρωμος και άοσμος «πολυπολιτισμικός» και μαθητής του παταγωδώς αποτυχόντος σε όλα κωμικοτραγικού Ολάντ· ο δε άγγλος, με το μακρύ παρελθόν και παρόν ως ομοτράπεζος και [θαυμαστής](#) - προωθητής τρομοκρατών, δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας για το πώς θα αντιμετωπίσει, αν του δοθεί δυστυχώς η επίσημη ευκαιρία, τον «δίκαιο θυμό» των ισλαμιστών σφαγέων που ταχύτατα αποδομούν την χώρα του.

Αλλά, όπως λέμε, η ελπίδα πεθαίνει τελευταία.